

delse med Bestemmelsen i § 2, 1ste Stykke om det Forhold, at et Gælds brev er udstedt af flere — foreslaaet, at ogsaa Samkautionister skal være forpligtet een for alle og alle for een, medmindre andet er aftalt. — En tilsvarende Bestemmelse er foreslaaet af de andre Landes Delegerede. —

Da endvidere de Grunde, som har bevirket at man i § 2, 2det Stykke har foreslaaet en ny Regresordning, for saa vidt angaar flere Udstedere af et Gælds brev, ligesaa vel gør sig gældende for Samkautionisters Vedkommende, har man ogsaa gjort Reglen i § 2, 2det Stykke anvendelig paa Samkautionister.

Til § 54.

Efter nugældende Ret kan Fordringer pantsættes ved Tinglysning af Pantebrev i Overensstemmelse med Reglerne i Tinglysningslovens § 47 om Underpant i Løsøre. I Forbindelse med Bestemmelserne i Udkastets §§ 22 og 31 har man, for saa vidt angaar alle Fordringsrettigheder, foreslaaet at afskaffe denne — for saadanne Rettigheders Vedkommende — ganske upraktiske Pantsætningsmaade.

Til § 55.

De i denne Paragraf foreslaaede nye Bestemmelser om Virkningerne af Skyldnerens Forsinkelse med Betaling omfatter al Pengeskyld, ikke blot Skyld ifølge et Gælds brev, jfr. Bemærkningerne til Udkastets § 6.

En almindelig Regel herom findes nu i § 3 i Lov af 6. April 1855, hvorved Rentefoden i visse Tilfælde frigøres og Straffen for Aager forandres, m. v. Det bestemmes her, at en Debitor, naar han ikke i rette Tid betaler sin Gæld, bliver pligtig til fra den Dag, Kreditor paa lovlig Maade søger sin Ret, og indtil Betalingen erlægges, at svare 1 pCt. højere Rente end den, der er hjemlet ved Lovgivningen eller ved Overenskomst mellem Parterne eller ved den blandt Købmænd stedfindende Skik og Brug. Den almindelige Forhalingsrente (Morarente) er herefter 5 pCt.

Denne Regel er dog paa forskellige Omraader blevet afløst af eller suppleret med særlige, for disse Omraader gældende Bestemmelser om Morarente, jfr. f. Eks. Købelovens § 38, Veksellovens § 48, Checklovens § 45 og Forsikringsaftalelovens § 24, se ogsaa Sølovens § 17, Sømandslovens § 21 og Lov Nr. 34 af 30. Marts 1894 om Frhavns-Oplagsbeviser § 9.

Ingen af disse Bestemmelser gør Rentepligtens Indtræden afhængig af Sagsanlæg eller lign., men de lader alle Renten begynde at løbe fra et tidligere Tidspunkt, i Almindelighed fra Handlingstiden, d. v. s. det Tidspunkt, da Skyldneren er pligtig at erlægge Ydelsen. Dette er ogsaa Hovedreglen efter de almindelige Bestemmelser om Morarente, der indeholdes i flere nyere europæiske Retskodifikationer, jfr. saaledes B. G. B. § 288 og den schweiziske Obligationsrets § 104. Code civil art. 1153 krævede oprindeligt Sagsanlæg, men efter en Lov af 7. April 1900 løber Morarenten fra Paa-kravet, d. v. s. fra Moraens Indtræden, jfr. art. 1139. Med Hensyn til engelsk Ret henvises til Bemærkningerne nedenfor.

Den ovennævnte Regel i Lov af 6. April 1855 § 3, der ved sin Fastsættelse af Tidspunktet for Morarentepligtens Indtræden tilsigter at beskytte Skyldneren mod ubillige Rentekrav fra Fordringshaverens Side, er da formentlig ogsaa gaaet for vidt i denne Retning. Og jo flere Særregler, der gives om Morarente fra Forsinkelsens Indtræden, des mindre rimeligt synes det at bibeholde en almindelig Regel som den i Loven af 1855 fastsatte.

Man har derfor foreslaaet en ny almindelig Regel, der i den omhandlede Henseende stemmer med de nævnte Særregler — som ikke ændres, jfr. nedenfor — og udenlandske Lovbestemmelser.

For at Pligt til at svare Morarente skal indtræde, kræves det iøvrigt — ligesom efter Loven af 1855 — blot, at Skylden ikke betales i rette Tid; men der skal selvfølgelig ikke betales Morarente, hvis det er Fordringshaverens Forhold, der hindrer Betaling, jfr. § 6. Den almindelige Mora-